

Antoine Bodar

De Volkskrant 24 II 2007

Evangelische Omroep (televisie) 25 II 2007

BRIEF AAN GOD

Verlangen

Heer, Gij ziet naar ons om en wij zien niet naar U uit noch naar U om noch naar U op. Gij hebt U vermenschlijkt en zo ons vergoddelijkt. En nu zijn wij de goden en behoeven U als God nagenoeg niet. Wij zijn als de engel Lucifer geworden. Wij menen hooguit dat Gij in ons innerlijk woont als onze goddelijkheid. En dat doet Gij ook. Maar Gij zijt meer dan ons innerlijk. Gij zijt dieper en hoger en groter. Gij gaat ons te boven. Van Uw goddelijkheid hebt Gij in ons binnenste aanleg daartoe geplaatst, opdat wij in staat zouden zijn naar U te verlangen. In ons innerlijk woont Gij als vermoeden omtrent U en als verlangen naar U. Zo woont Gij in ons. Niet als ons bezit en niet als onze zelfgenoegzaamheid. Zijn wij niet de voetbank van Uw wezen, al hebt Gij ons geschapen om op U te gelijken en U nabij te zijn? Zouden wij niet moeten terugwijken om Uw majesteit gewaar te worden? Wij zouden meer rechtstreeks niet zozeer Uw strengheid in oordeel treffen, maar Uw blik in liefde ontmoeten en Uw oneindigheid in barmhartigheid. Zou ons niet groter bescheidenheid passen om onze zondigheid – om al hetgeen niet van U komt in ons innerlijk, maar van eigen hebbelijkheden daar, die U weerstreven? Wij zijn niet waardig dat Gij tot ons komt. Ik ben mij dat te weinig bewust. Gij laat vaak op U wachten. Maar ik weet te weinig te wachten op U. Zou mijn innerlijk meer naar U uitgaan, Gij zoudt meer bij mij binnentreden. Zou ik mij zelf meer vergeten, ik zou U meer vinden. Zou ik zondigheid kunnen uitbannen, mijn innerlijk zou lelijkheid kunnen buiten zetten en vrijer zijn in U. Hoe meer ik aan U denk, des te meer wordt mij duidelijk dat Gij de gans Andere zijt Die mijn blik omhoog drijft maar Die in enen mij de vleugels ontnemt naar U op te vliegen om mij in U te nestelen. Hebt Gij ons niet toebedeeld met verlangen naar U vrede te hebben en ons tevreden te stellen? Verlangen naar U is ons bidden. Ons bidden is verlangen naar U. Maar, Heer, hoe veelvuldig kom ik om in dagelijks werk, al poog ik daarin niet mij maar U te zoeken? Hoe veelvuldig gaat werk boven gebed? Hoe vaak volg ik U alleen in gestaagheid – in weten van volharding in voortgaande arbeid? Onderwijl verbergt Gij voor mij Uw gelaat. Mijn innerlijk is kaal en koud. Ik vermoed niet Uw aanwezigheid en mijn verlangen slaapt. Maar soms zet Gij U op de voetbank die wij van U zijn. Ik weet hoe onverdiend. En Gij schenkt onverwacht de vleugels om uit te slaan naar anderen en op te vliegen naar Uw goddelijke majesteit.

Wil

Heer, welk is het diepste verlangen dat Gij in ons wilt wekken – behoudens het verlangen naar U? Uw liefde, Heer, door ons beantwoord in wederliefde die zo brandt dat anderen in de gloed delen. Zo smeedt Gij ons samen in de band van Uw liefde die Gij zijt. Gij hebt ons geschapen met de kiem van wederliefde in ons hart. Daarom is wederliefde jegens U van oorsprong natuurlijk, al zijn we in zondigheid van U verwijderd geraakt. In de liefde, die wij U trachten terug te geven, schenkt Gij ons de genade elk ander mens te beminnen als ons zelf – en liever nog de ander hoger te achten dan ons zelf. Maar hoe te leven naar de liefdesvonk, waarmee Gij ons binnenste hebt begiftigd, opdat wij ons het meest passend richten naar Uw liefde? Door ons leeg te maken voor U, zodat alleen Gij nog in ons innerlijk woont. Door niet zelf het leven te beschikken maar U daarover beschikking te geven. Door onze vrije wil aan U terug te geven. In onze vrijheid kluisteren wij ons aan Uw wil. Is dat niet eerst volledig vrij en eerst recht zinnig leven? Ik denk het. Laat mij Uw wil te doen voldoende zijn. Leer mij de eigen wil uit handen te geven en over te reiken in Uw handen. Alleen zo kan ik werkelijk leeg voor U staan. Mijn lege handen zult Gij dan vullen met de taken die

Gij mij oplegt. Alleen zo kunnen wij ertoe groeien niet meer alleen Uw wil te doen maar ook Uw wil te worden. Opgegaan in Uw wil zijn we geen wil meer. Wij zijn niet meer dan alleen in U.

Voltooiing

Heer, Gij hebt ons het leven geschonken. Gij geeft in dat geschenk in enen levenszin. Meer dan om het leven dank ik U om de zin die Gij daaraan geeft. Want leven zonder U, Heer, kan ik niet anders zijn als zonder zin. Maar, Heer, Gij schenkt niet slechts het eindige leven hier maar tevens het leven in eeuwigheid. De dagen hier zijn geteld. In ons geboren worden vangen we aan met de les afscheid te nemen. Zwervers zijn we op Uw aarde – pelgrims op weg naar Uw heiligdom dat buiten de tijd is. Op die weg bent Gij onze begeleider, terwijl Gij onze levensweg wilt zijn en feitelijk bent voor alwie U met oprecht hart zoekt. Want in dat zoeken laat Gij U al vinden.

Zo Gij niet anders beschikt of toelaat, overkomen ons de seizoenen van het leven – de jeugd, de volwassenheid en de ouderdom, alle met eigen zegeningen en beproevingen. Is het niet passend te leven naar het seizoen dat zich voordoet? De lente is geen herfst, terwijl beide eigen schoonheid kennen. En in alle seizoenen wenkt reeds de dood. Hij verkeert steeds onder ons. Hij is deel van ons leven, al toont hij zich meer wanneer ons leven de winter nadert. Leer ons de dood in stille gemoedsrust te verwachten, hem welkom te heten wanneer het uur daar is, hem te beschouwen als het poortgebouw waarachter Gij op ons opwacht – zoals Gij ons leven lang op ons wacht. Aan deze kant van de dood is bidden ons verlangen. Aan de andere kant van die poort voltooit zich ons verlangen in U. Leven hier kan gelukkig en prachtig zijn, maar de dood doorgaan en U vinden van gezicht tot gezicht – dat overtreft aards geluk en aardse pracht. Want Gij hebt ons bedoeld in leven naar U toe, tot opgang in U – hoezeer Gij de schepper blijft en wij slechts het schepsel. Wees mij, Heer, Uw zondaar genadig in het uur van mijn dood, schenk mij Uw barmhartigheid en laat mij delen in Uw eeuwigheid die alleen de liefde is.